

מסורת הש"ס

(א) יומא דא ע"ש מנילנא :
 ע"ש, (ב) זימא דזמנא וזמנא
 ליתא, (ג) זמנא ד ע"ש,
 (ד) זמנא ד ע"ש, (ה) זמנא ד ע"ש,
 חולין 25, (ו) ד"ר צדוקי, (ז) זמנא
 (ח) זמנא ד ע"ש, (ט) זמנא ד ע"ש,
 זמנא ד ע"ש, (י) זמנא ד ע"ש.

תורה אור השלם

1 וְהָאֵלֹהִים אָמַרְתָּ בִּנְךָ הַיּוֹם
 הַיּוֹם הַזֶּה וְהָאֵלֹהִים אָמַרְתָּ
 הַיּוֹם הַזֶּה וְהָאֵלֹהִים אָמַרְתָּ
 מִקְצֹת קִיּוּמֵךָ וְעַד קִצְוֹת
 קִיּוּמֵךָ מִלְּפָנֶיךָ אֵל ה' וְכִי
 2 בְּפָנֵי הַחַרְבוֹת הָאֵלֶּה
 פָּרַשְׁתָּ אֲמוּנֹת עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ
 עֶבְרִים עַל רִגְלֵיהֶם וְעִנִּים
 לְפָנֶיךָ דְּבָרֵי הַיָּמִים ב' ג י
 3 וְהָיוּ הַיְהוּדִים פְּרָשִׁי
 כַּנְפֵי לְמַעַל הָאֵלֶּה שִׂבְחֵם
 בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכְּפָרֹת
 וְעִנִּים אִישׁ אֶל אֶחָיו אֶל
 הַכְּפָרֹת וְהָיוּ פְּנֵי הַיְהוּדִים
 שְׂמוֹת הַכ' ה'
 4 וְהָיָה כַּיּוֹם הַזֶּה שְׂמֵי
 הַקִּיּוּם קַרְקֵק עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ
 מַעֲשָׂה צְעָעִים וְרַצְפָּה
 אֶת הַקִּיּוּם דְּבָרֵי הַיָּמִים ב' ג י

הגהות הב"ח

(א) ב"ח משלחי ידיהווי ליל
 ק"ן: (ב) רש"י"ס ד"ה כק
 הכרוז על אלל מהמכ
 ילפינן שרתב:

מוסף רש"י

מקום ארון וירובים אנו
 מן המורה. אינו מוסף אמות
 מנסה החלל על צית בלום
 יומא דא (כ) אנו אוחז למעט
 מנת קרקע לכל נדויו בלום
 (מנייה: א) יש לו ריוח
 עשר אמות לבת רוח.
 בעשתן צמחית בלום הכפורה
 והי כל החלל לא היה אלל
 כי על כן נחמה כמלס א
 (ו) ולפי הדברי עשרים אמה
 אורק ועשים אמה רומב.
 נחל שערן מקום הארון
 ממעט בלום (יומא כ) ובסו"ר
 מנייה ש"ס. ביותא מעיליא
 ורוד. שמתיס על מומת
 אלטיס היו והתום שלממט
 היא רחבה והתום ומתמלת
 התומה למעלה כדי שתיקיים
 הדעה (לעיל צו.)

רבינו גרשום

וקומת הכרוז היו ר' אמות:
 לפני הדברי מבפניו של
 אמה טרקיא. וזהו לפני
 לפני ההיכל חוצה לו
 מן הדברי: מה למעלה.
 מן הזמבון מן הכרוזים
 ולמעלה לא משמש בלום כי
 אם שכינה כרתיב רדבתי
 אתק מל הפתורה מבין
 שני הכרוזים וגר ונורתי
 לך שם: אך למטה. מראש
 הכרוזים ועד קיעותהו של
 דברי אין משמש בלום ואין
 חושפין בלום בבית: דאמר
 ר' לוי וכר. דארון בנס
 היה עומד והכי נמי כרוזים
 בנס היו קיימי: יש לו
 ר' אמה לכל רוח. והארון
 גופי היכא הוה קאי הוא
 לא מחויק הדברי אלא כי
 אמה אלא שים בנס היה
 קאי: עשר אמות מקצות
 כנפיו ועד קצות כנפיו.
 וכן לכרוז אחר ומשמש
 ליה כנפיו שהיו הכרוזים
 כנף של זה בציז כנף של
 זה ובין כנפיהם להוריהו
 ממלאין את הדברי כחול
 הדברי ועד כותל אחר
 הדינו כי אמה הדברי

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

צ"ב.

עין משפט נר מצוה

סו א ב מ"י פ"ז מהל'
 עינים הל' יג טוטיע'
 ח"מ ס"י קסט פטק': א

רבינו גרשום (המשך)

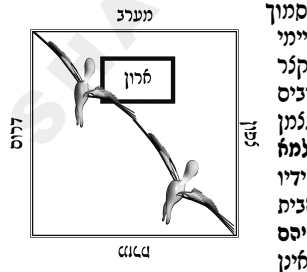
היה מחויק כ' אמה אוך
 וזה לא נמצא שבכנפיהן
 היו ממלאין הדברי. ואינהו
 הכרוזים גופיהו היכא הוו
 קיימי אלא שים בנס היו
 צומדין: ודלמא בולטיין. היו
 גופן של כרוזים בתרגולין
 שבכנפיהן גוננין מאחורי
 גבהון אחת אל אחת ובגופן
 של כרוזים היו בולטיין
 בתרגולין מלמטה וממה
 ליכא למישפע מיני דבנס
 היו עומדין: ודלמא זה שלא
 כנגד זה הוו קיימי. כלומר
 פניהם איש אל אחיו אבל
 זה (שלא) בצד זה שכנפיו
 של א' היה למעלה מכנפיו
 של א' והוא למעלה מקום
 לפניהם: ודלמא באלכסנא
 הוו קיימי. שאחד נמניק
 כנפיו בשצד כותל זה
 למטה והשני מביה כנפיו
 שבצד כותל השני למעלה
 לצד התקרה שכנפיו יכולין
 לעמוד יפה בלא נס
 שבאלכסון הכותל יש בו
 יותר מברכו: ודלמא
 ביותא מעיליא רוח. שהיה
 הבית במקום הכרוזים
 מריח יותר ממה שהוא
 מלמטה שמלמטה היה
 רחבו כ' אמה ומלמעלה
 (היה יותר) כשיורו שהיו
 הגופין עומדין ולא בנס:
 ודלמא מיכף הוו כייפי.
 כנפיהן סמוך לכותל
 החיברי שהיו כנפיהן כ'
 אמה ובסוים הכנפים היו
 כופיין הנכפים כשיורו
 הפתורה הגוף דבשיורו
 כנפיהן כנפיהן יכולין לעמוד
 הגופים אצפ"כ כנפיהן
 מחויקות כ' ולא בנס היו
 עומדין: ודלמא שלחופי
 הוו משלחי ידיהן. כנפיהן
 שבאצפ"כ היה כנף או יוצא
 לפני כנף של זה והיו קצת
 הכנפים זה כנגד זה משוכין
 זה לפני כנף של זה כשיורו
 שהיו הגופין יכולין לעמוד
 ולא בנס היו עומדין אלא
 ליכא למישפע מינה אם
 היו עומדין בנס אם לאו:
 בומן שעישיין רצונו של
 מקום. הוו פניו זה אל
 זה פניהם ושל (אל אהין).
 כלומר כשהקב"ה מתאבה
 על ידן אוהבם כאח:
 דצדדי אצדודי. שהיו
 פניהם זה לזה ולא כל כך כי
 אם תכלידי הנפטר מוכר
 שחורו לאחריו ומסתכל
 ולא מסתכל כל כך: מעשה
 צעצועים כמו צאצאים
 (ישניה ב) כלומר שדומין
 פניהן לעינים שלהם נקרא
 שמו כרוב כלומר כרוביא
 כילד: ש"פ' מי שיש לו
 בור לפניו וכו'. בנון
 שהיו שותפין או יורשיין
 שחלקו ונטל אחד הבור
 והואח היתא אין לו רשות
 לבצע הבור לכנס לביתו
 בכל שעה שרצה אלא
 כנס ויוצא ביום בשעה
 וכו'. אלא ממלא. ללוי מן
 הבור ובשקה אותה מבחין:
 אלא בעל הבית למה ליה.
 פותחת מבורו של זה כלומר
 למה צריך ליה: אמר ר'
 אלעזר משום חשדא ומשום
 משום

מתקיה לה אביי ודלמא בולטיין
 בתרגולין. ואם תאמר
 אכמי בנס היו עומדים דעשרים
 צעשרים ימי ימי וי"ל מ"מ פריך
 צ"י שהגוף לא היה עומד בנס:
 דצדדי אצדודי. לא ה"מ למימר
 כאן זומן שישראל
 עושין רצונו של מקום דמסממא
 העמידוס תחלה לפי מה שהיו עושין
 רצונו של מקום:

ומת

כנפיו ועד קצות כנפיו גופיהו היכא הוו קיימי
 הוו מתקיה לה אביי ודלמא בולטיין בתרגולין הוו קיימי מתקיה לה
 רבא ודלמא זה שלא כנגד זה הוו קיימי מתקיה לה רב אהא בר יעקב
 ודלמא באלכסנא הוו קיימי מתקיה לה רב הונא בריה דרב יהושע ודלמא
 ביותא מעיליא רווח מתקיה לה רב פפא ודלמא מיכף הוו כייפי דייהו רבי
 מתקיה לה רב אשי ודלמא שלחופי הוו משלחפי (ב) כיצד הן עומדין רבי
 יוחנן ור' אלעזר חד אמר פניהם איש אל אחיו וחד אמר פניהם לבית ולמ"ד
 פניהם איש אל אחיו הא כתיב ² ופניהם לבית לא קשיא כאן בזמן שישראל
 עושין רצונו של מקום כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום ולמ"ד
 ופניהם לבית הא כתיב ³ ופניהם איש אל אחיו דמצדדי אצדודי דתניא
 אונקלוס הגר אמר כרוזים ⁴ מעשה צעצועים הן ומצודדים פניהם כתלמיד
 הנפטר מרבו: **מתני'** מי שיש לו בור לפניו מביתו של חבירו נכנס בשעה
 שדרך בני אדם נכנסין ויוצא בשעה שדרך בני אדם יוצאין ואינו מכניס בהמתו
 ומשקה מבורו אלא ממלא ומשקה מבחוץ וזה עושה לו פותחת וזה עושה לו
 פותחת: **גמ'** פותחת להיכא אמר ר' יוחנן ⁵ שניהם לבור בשלמא בעל
 הבור בעי לאשתמורי מיא דבוריה אלא בעל הבית למה ליה א"ר אלעזר
 משום

אינו גופיהו היכא הוו קיימי.
 מי ימר דבנס היו עומדים דלמא גופן
 והפרש בין הכנפים אלל מקורבים והגוף יולא מתחת הכנפים שני הכנפים יולא מתחת הכנפים
 אמוראי ואולי אגוף הכרוזים קיימי צר מהנך בתראי דגרס דכו דיייהו כהדיא צר פפא וכך אשי כייפי דייהו ומשלחפי דייהו: ודלמא זה שלא
 כנגד זה הוו קיימי. הכרוזים שהאחד עומד מלך הארון מזה סמוך לכותל והשני עומד מלך הארון מזה משוך רחוק מן הכותל קצת ומנאלת
 כנף האחד נוגעת אחרין כנף חבירו בין הכנף וכותל נמאלו קצת כנף הכרוז משוך מן הכותל לפני קצת כנף הכרוז הסמוך לכותל
 כשיורו עוזי רוחם האחרין אצפ"כ דלל הוו בולטיין בתרגולין ניהו אצפ"ה לא תקשי מדי: **מתקיה לה רב אהא בר יעקב.** נהי נמי דלאו
 בולטיין בתרגולין ניהו וגם זה כנגד זה קיימי אצפ"ה הכי לא תקשי מדי דלמלא באלכסנא הוו עומדים הכרוזים באלכסון הצית היו עומדים
 זה כנגד זה דליכא טפי וגם' אמה כשיורו הגופים מקצות כנפי של זה זה לקצות כנפי של זה כגון שהכרוז שמימין הארון לא היה פניו
 ממש כנגד ההיכל וגבו לכותל מערבי אלל מאלד אצדודי כנפיו החיוון כנגד דרומיית מערבית נוגע לכותל צוית וכנף שלו שמלך הארון
 פרוש בחיין הארון או חוזה לו דהיינו רחוק מן הכותל וכנף הכרוז הו' מתחלת שם וכנפו השנית נוגעת סמוך
 לצדדי בקרן לפניות מורחית כוה: **מתקיה לה רב הונא ברי' דרב יוסע.** נהי נמי דזה כנגד זה קיימי
 ולא באלכסנא קיימי ופיליו הכי אין גופן עומד בנס דלמלא ביותא מעיליא רווח שהגנין הולך ומתקצר
 למעלה והרי רחב יתר מעשרים במקום שזולטיין הכנפים מן הגופין והיו מקיר אל קיר כנגד כנפי הכרוזים
 מקום נגיעתן צמחית יתר מעשרים אמה ברוחב הגופין: **מקף הו חייפי דייהו.** הכנפים עממן
 כפופין הן כחדם שפופך ירו מעט והלכך ליכא אלל כי אמה מקצה כנף האחד לקצה כנף השני: ודלמא
שלחופי הוו משלחי ידיהו. כנף על כנף כחדם שחובק את ידיו דכתיב (בראשית מח) שכל את ידיו
 ומתרגמינן בתרגום ארץ ישראל שלחפיונון לידהי קך פר"ח. ואי משום דכתיב וכנפיהם אל תוך הצית
 נוגעות כנף אל כנף היינו נמי ענין נוגעות דהו וז כנגד וז: ופניהם איש אל אחיו. בשל משה כתיב: ופניהם
 צבים. בכרוזים של שלמה כתיב בצדרי הימים דכתיב והם עומדים על רגליהם ופניהם לבית (ל' להיכל). ואינן

כחותן של משה שהן על הכפורה ואלו על הקרקע ושל עץ שמן היו ומולפין זה כדכתיב צמלכים (מ"א א): **הכתיב ופניהם לבית.** ול"ש כרוזים
 שעל הכפורה ול"ש שעל הקרקע רחויין היו ליעשות צבנין אחד: כאלן זומן שישראל עושין רצונו של מקום. הם הופכים פניהם זה לזה
 דוגמת צבנין וזכר ונקבה האוהבים זה לזה אינן שוכנין הארץ אחת כשלהן לא פנים אל פנים כדי שתשעה שכניה צישראל
 וישראל יעשו רצונו של מקום וכשאין עושין פניהם אחת לבית על ידי נס: **דמלדי אצדודי.** קצת לבית וקצת זה לזה כחדם שמדבר
 אל חבירו והופך ראשו קצת ללך אחר. והכא ליכא לתרומי כלעיל כאן זומן שישראל עושין כו' דכיון דעיקר עשיית כרוזין פניהם לבית
 לא היה להם לעשותו לסימן שאין ישראל עושין רצונו של מקום: **מעשה צעצועים.** פסוק הוא בכרוזים בצדרי הימים והוא לשון אצפ"כ
 כלומר תינוקות גדלמתריין (סוכה דף ה:) מאי כרוב כריבא ילך כלומר כתינוקות הנפטרין מצבותיהם והיינו דמלדי אצדודי דלממן לעיל:
מתני' מי שיש לו בור כו'. ע"י חוקה או שלקחו מצעעה"ב ולקח גם הדרך: **בשעה שצני אדם יולאין.** ביום שעל מנת כן חלקו ולא שיעטמיהו
 צלילות לעמוד ממטתו ולפתחו לו: ואינו מכניס. דרך ביתו של זה דאין זה אורח הבור: זה עושה לו פותחת. שלא יגזוז צעה"ב ממי הבור
 וצעה"ב עושה לו פותחת אחרת צאותו פתח עממו הפתוח לבור כדי שלא יוכל זה לשאוב מבורו בלא צעה"ב ולא יכא לעולם צביתו של צבל
 הצית אלל אם כן ישנו לצבל הצית צביתו. ומשום חשד אשמו תקנו כן כדמפרש בגמרא (ע"פ): **גמ' פותחת.** עושה צבל הצית להיכא:

משום